

Vroeger werd een werk gemaakt door de vakman bij de aannemer, die werd gecoacht of in de gaten gehouden door een vergelijkbare vakman bij de groendienst van een gemeente

Einde aan vakmanschap

Heeft u een middelgroot groenvoorzieningsbedrijf en begint u vol goede moed aan dit stukje tekst in deze uitgave van Stad + Groen? Misschien is het zaak dat u niet verder leest. In deze uitgave staat een aantal meningen die u misschien niet prettig in de oren klinken.

Om maar meteen met de zwaarste te beginnen: kleine groenbedrijven zullen het steeds lastiger krijgen en zullen in de toekomst onverkoopt worden. Dat heeft met een groot aantal zaken te maken. Opdrachtgevers, zowel aan kant van de overheid als in de particuliere sector, worden steeds groter en zullen steeds grotere werken op de markt brengen. Dat is één kant van de medaille. Het grote verschil is dat die opdrachtgevers ook nog eens heel anders in de wedstrijd zullen staan. Vraag een gemiddelde groene aannemer wat zijn doelstelling of missie is, en hij zal braaf antwoorden dat zijn bedrijf graag werk van hoge kwaliteit wil afleveren. Helaas, daarmee gaat u het in de toekomst niet redden. U moet nog steeds uw graskantjes scherp afsteken en uw hagen mooi scheren, maar de dynamiek daaromheen is aan het veranderen.

Door de switch van vakgericht beheer naar assetmanagement wordt het voor de kleinere aannemers steeds lastiger om hun deel van de taart te verzamelen

Vroeger werd een werk gemaakt door de vakman bij de aannemer, die werd gecoacht of in de gaten gehouden door een vergelijkbare vakman

bij de groendienst van een gemeente. Soms waren die twee vakmensen twee handen op één buik; soms vervloekten ze elkaar hardgrondig. Maar de discussie ging altijd over het groene vak. Die samenwerking zal steeds vaker verdwijnen. Ik hoorde eergisteren van een aannemer nog deze voorspelling: 'In de toekomst worden wij als aannemers gecontroleerd via de smartphone van onze opdrachtgevers. Het gaat daarbij steeds vaker om totale ontzorging, waarbij de opdrachtgever totaal geen kennis van het vak nodig heeft. Daarmee omgaan vereist heel andere competenties dan die van de ouderwetse aannemer, die vaak eerst en vooral een gepassioneerd vakman was.'

Natuurlijk is dit vloeken in de groene kerk. Maar het ergste komt nog. Door de switch van vakgericht beheer naar assetmanagement – want daar praten we feitelijk over – wordt het voor de kleinere aannemers steeds lastiger om hun deel van de taart te verzamelen. Niet dat zij het werk in de toekomst niet zouden kunnen uitvoeren; verre van dat. Maar de kleinere aannemers zullen steeds meer moeite krijgen om de hele bureaucratische rompslomp rondom het eigenlijke werk te organiseren.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/article/28541/einde-aan-vakmanschap